

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10So/33/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200948
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200948.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa doc. Ing. Q. V., CSc., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., proti odporkyni Sociálnej poisťovni - ústrediu, Ul. 29. augusta 8, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 11. septembra 2013 v spojení so zmenovým rozhodnutím zo dňa 21. októbra 2013, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 25Sd/295/2013-22 zo dňa 19. decembra 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 25Sd/295/2013-22 zo dňa 19. decembra 2013 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) preskúmané rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 11.09.2013 v spojení s rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21.10.2013. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že odporkyňa napadnutým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 11. septembra 2013 podľa § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku od 01.09.2001. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že navrhovateľ si žiadosťou spísanou dňa 16. júla 2013 uplatnil nárok na starobný dôchodok, ktorý žiadal priznať od 1. septembra 2001. Podľa potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia č. 65304006640600-VÚSZ/DO 2 zo dňa 16. augusta 1995 bol navrhovateľovi podľa § 33 zákona č. 76/1959 Zb. o niektorých služobných pomeroch vojakov v znení neskorších predpisov priznaný výsluhový príspevok od 1. júla 1995 do 6. júla 1997, pričom mu bola zhodnotená doba výkonu služby od 5. septembra 1955 do 31. augusta 1973 a od 26. júla 1989 do 30. júna 1995 v I. kategórii funkcií a od 1. septembra 1973 do 25. júla 1989 v II. kategórii funkcií. Pretože navrhovateľ získal najmenej 25 rokov zamestnania v služobnom pomere a vykonával najmenej 20 rokov službu zaradenú do I. kategórie funkcií, vznikol mu nárok na starobný dôchodok podľa § 132 ods. 1 písm. a/ Zákona o sociálnom

zabezpečení od 7. júla 1992, t. j. pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 114/1998 Z. z.

Starobný dôchodok, ktorý bol navrhovateľovi priznaný a je mu naďalej vyplácaný útvarom sociálneho zabezpečenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, sa za výsluhový dôchodok iba považuje, naďalej je však starobným dôchodkom priznaným podľa Zákona o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Vznik nároku na starobný dôchodok (a jeho priznanie) podľa Zákona o sociálnom zabezpečení súčasne vylučuje možnosť vzniku ďalšieho nároku na starobný dôchodok podľa § 21 Zákona o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Tento záver potvrdzuje aj ustálená judikatúra najvyššieho súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. 9So/41/2008, 9So/43/2011, 9So/190/2011).

Vzhľadom k tomu, že odporkyňa nie je príslušná na rozhodnutie o starobnom dôchodku navrhovateľa, jeho žiadosť zamietla, a to v priebehu konania zmenovým rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 21. októbra 2013, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie zmenené.

Napriek tomu, že krajský súd napadnuté rozhodnutia odporkyne ako zákonné a vydané v súlade s poslednými právnymi názormi Najvyššieho súdu SR potvrdil podľa ust. § 250q ods. 2 O.s.p., bude potrebné, aby odporkyňa postúpila žiadosť navrhovateľa na rozhodnutie príslušnému orgánu v súlade s § 142 ods. 4 písm. a/ Zákona o sociálnom zabezpečení, t. j. Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia.

O trovách konania krajský súd rozhodol v súlade s ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že neúspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že v odôvodnení rozhodnutia nie je jednoznačne stanovená povinnosť odporkyne znova rozhodnúť o jeho žiadosti, pričom žiadosť v časti zhodnotenia doby zamestnania, získanej po priznaní starobného dôchodku podľa Zákona o sociálnom zabezpečení má postúpiť v súlade s § 142 ods. 4 písm. a/ Zákona o sociálnom zabezpečení Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia tak, ako to ukladá Najvyšší súd SR v citovaných rozhodnutiach.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že dôvody, ktoré navrhovateľ uvádza v odvolaní, považuje za neopodstatnené. Stotožňuje sa s právnym názorom krajského súdu, že nie je oprávnená rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok, pretože podľa § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. o dávke dôchodkového zabezpečenia vojaka z povolania rozhoduje vojenský úrad, ktorému aj po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozhodnutia žiadosť o starobný dôchodok z 16. júla 2013 odstúpi. Navrhla preto, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250s prvá veta O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť. Rozhodol jedomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15.04.2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú

oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu, preto primárne, v medziach odvolania, preskúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporkyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku zo dňa 16. júla 2013.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol a pre zdôraznenie správnosti rozsudku doplnia ďalšie dôvody.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ žiadosťou zo 16. júla 2013 požiadal odporkyňu o priznanie starobného dôchodku od 1. septembra 2001. Nebolo sporné, že navrhovateľovi vznikol nárok na starobný dôchodok podľa §132 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. od 7. júla 1992, t. j. pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 114/1998 Z. z.. Právo na dávky dôchodkového zabezpečenia, na ktoré už raz vznikol nárok podľa zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, podľa § zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov nezaniká uplynutím času. Nárok na starobný dôchodok navrhovateľovi vznikol podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, čo vylučuje príslušnosť odporkyne na rozhodnutie o uplatnenom nároku. Napokon, aj navrhovateľ tento záver akceptoval, keď v odvolaní namietal iba to, že v odôvodnení rozhodnutia nie je jednoznačne stanovená povinnosť odporkyne postúpiť jeho žiadosť v súlade s § 142 ods. 4 písm. a/ Zákona o sociálnom zabezpečení Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia tak, ako to ukladá Najvyšší súd SR v citovaných rozhodnutiach. Súd preskúmavajúc zákonnosť rozhodnutia odporkyne o zamietnutí jeho žiadosti nemá možnosť uložiť odporkyni takúto povinnosť, ale odporkyňa sama vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že tak po právoplatnosti jej rozhodnutia urobí.

Na základe uvedeného najvyšší súd rozhodol podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. tak, že rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 25Sd/295/2013-22 zo dňa 19. decembra 2013 potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods.1 a § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, lebo navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporkyňa nárok na náhradu trov konania nemá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.